

STAR WARS

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

AZ ERŐ
KÍSÉRTÉSE

TESSA GRATTON

AZ ÚJRAEGYESÜLT JEDIKNEK FEL KELL KÉSZÜLNIÜK A KEGYETLEN NIHIL ELLENI TÁMADÁSRA.

Avar Kriss és Elzar Mann Jedi-mesterek több mint egy évig a Nihil Viharfalának két oldalán rekedtek. Avar vakmerő szökése után a két Jedi végre ismét egymásra talál, de nem szabadulnak a bűntudattól, amiért nem tudták megállítani a Nihil fenyegetését. Hogy összefogják a Jedi Rendet és a Köztársaságot, Elzar és Avar merész küldetésre indulnak a Nihil területére, hogy felszabadítsák a Naboo bolygót, és megmutassák a Viharfal mögött rekedteknek: a Jedik sosem mondanak le róluk.

Ám most, hogy ismét együtt dolgoznak, a két Jedi-mester nem tagadhatja a kettejük közötti kapcsolatot, ami újra és újra összehozza, és erősebbé is teszi őket. Miután végre felvállalják igazi vágyaikat, Avar és Elzar új tervet eszelnek ki, amivel egyszer és mindenkorra megváltoztathatják a Nihil elleni háború sodrását. Együtt erednek a rettegett Marchion Ro nyomába. De hogy megállíthassák a Nihil veszélyes vezérét, a Jediknek a névteleneket is túl kell élniük, akikkel szemben ez idáig erőtlenekek voltak...

STAR WARS™

AZ ERŐ KÍSÉRTÉSE

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

TESSA GRATTON

— részlet —

PROLÓGUS

ZÁRT ZÓNA, SESWENNA-SZEKTOR

Porter Engle az eszméletvesztés határán lebegett.

Nem ez volt az első eset, hogy majdnem meghalt, és valószínűnek tűnt, hogy nem is az utolsó. Tudta, hogy egy napon utoléri a halál, és akkor majd egyesül az Erővel.

Az utolsó tiszta emlékképe az volt, hogy ott állt az űr határán, egy hajó megtépázott szélén, a fénykardját elvesztette, a válla vérzett, és egy öreg miriali vigyorgott rá, majd odakiáltott neki:

– Viszlát, Porter Engle!

Viszlát, Porter Engle.

Nem vagy egyedül.

De nem, ez nem...

Porter halkán nyögött, és ismét mély kábulat telepedett rá.

Emlékezett fém csikorgására, és a *beskaron* megakadó energiapenge sistergésére. Emlékezett rá, hogy megint elküldött valakit – *nem vagy egyedül* –, mindig másokat küldött el, figyelte a távozásukat, elvezette őket...

Nem.

Ezúttal Avar Kriss volt az illető, akit fűtött a szándék, hogy sikert arasson, ott lobogott benne a remény tüze.

Emlékezett rá, hogy ős hajfonatai lobogtak és csapkodtak, mint az elszabadult kötelek, és valaki nevetett, és ő ezt

a nevetést hajszolta, ígéreteket és könnyeket hajszolt, és kardmarkolatok hullottak körülötte a padlóra.

Viess tábornok. Idősebb volt. Erősebb. *Viszlát, Porter Engle!*

És Porter emlékezett rá, hogy ott, a hangár megtépzott padlójának pereménél leült, hogy átadja magát az Erőnek. Lehuntya a szemét, és rákényszerítette a fájdalmat, hogy fénné váljon, míg a bőrére tapadó, meleg vér az életre emlékeztette, amit éppen készült elhagyni.

Az élet elszivárgott belőle, és az Erőt hallgatta. Érzékelt, hogy más teremtmények rohangálnak a szétroncsolódott hajóban, acél csikorgását és recsegését hallotta, hajtóművek dübörgését, és a levegőt szelő energiapengék suhogását – az Erőt, ami körülzárta őt.

Porter Engle sosem akart szántszándékkal meghalni, bár hosszú élete során gyakran került a halál közelébe, és ezúttal kész volt át is adni magát neki.

Csakhogya...

Porter rájött, hogy egy ágyon fekszik. Érezte, hogy vékony matrac van alatta, amit keskeny fémrudak tartanak. A feje lüktetett, a válla kellemetlenül bizsergett. Hallott valamit, amiről tudta, hogy fel kellene ismernie. Sokszor hallott, ritmikus hang volt.

Az egész teste sajgott és fájt.

Ami azt jelentette, hogy életben van.

Még nem állt készen arra, hogy kinyissa a szemét, de vett egy mély lélegzetet, és az érzései alapján felmérte a helyzetet. Úgy tűnt, vékony, tiszta ruhát viselt. Gyógyszer illatát érezte, és megnyugtató hatású füstét is – talán tömjénfüst szállongott körülötte. A lábán nem viselt semmit. A szemtakarója eltűnt. A bal vállára, ahol Viess megsebesítette, kötés szorult. Tudta mozgatni a kéz- és lábujjait.

Mindent egybevetve, nem is volt olyan rossz a végeredmény.

Az ismerős, ritmikus nesz visszhangjaiból ítélve egy kisebbfajta helyiségben feküdt.

Ó, hiszen csak zene szólt!

Volt valaki a helyiségben, és valamilyen húros hangszeren játszott, bár nem túl jól.

Porter összpontosított, és ekkor szuszogást, illetve ruha suhogását hallotta. És távoli, fojtott lármát a jól szigetelő ablakon túlról. Alighanem egy város terült el odakint.

Megidézte az Erőt, és érzékelte, hogy rajta kívül még egyvalaki tartózkodik a szobában. Az illető nagyjából nyugodtnak tűnt, bár bosszantotta valami. De nem jelentett közvetlen veszélyt.

Alattuk további teremtmények mozogtak, amiből Porter arra következtetett, hogy egy épület első emeletén van. Kettesben azzal, aki zenél.

Lassan elfordította a fejét, kinyitotta a szemét, és megállapította, hogy nappal van.

A zenész emberi lény volt, fekete ujjast és köpenyt viselt – az utóbbi kezelőjét vörös szalag szorította az alkarjához. Vízszintesen fekvő hárfaféleségnél állt, és apró ütőkkel, gyengéden játszott a húrokon. A fiatal, jóképű, barnás bőrű férfi a homlokát ráncolva összpontosított, fekete haját a feje tetején ülő kontyba fogatta, bár most néhány hajfürtje szabadon lógott.

Az ember ártalmatlannak tűnt, és Porter gyanította, hogy ő kötözte be a sebét, de nem akart kockázatot vállalni.

Óvatosan elhelyezkedett, és magához hívta az Erőt. Várt, amíg az az érzése nem támadt, hogy ott villózik körülötte, mint megannyi penge, és halk zúgással tölti meg az elméjét, mint a kyberkristály.

És ekkor mozgásba lendült.

Kipattant az ágyból, a hangszer két pendülése között átvágott a helyiségen, és az oldalát a férfi hátának nyomva a könykhajlatába kapta a nyakát. És csak tartotta – nem elég szo-

rosan ahhoz, hogy megölje, de ahhoz igen, hogy a másik ne tudjon kiszabadulni.

Az ember megdermedt.

– Áhh... szóval, magadhoz tértél – mondta.

– Ki vagy te? – kérdezte Porter recsegő hangon. Nem tudta, mióta nem használta az Erőt – lehetett egy napja, de akár több hete is.

– Cair a nevem – felelte a férfi csendesen. Lassan leengedte a kezét, és rátette az ütőket a húrokra. *Ez egy cimbalom* – állapította meg magában Porter. Látott már ilyen hangszert.

– Hol vagyunk? – kérdezte.

– Seswenna városban.

Porter bólogatott, ökölbe zárta a jobb kezét, és akarata ellenére még erősebben szorította a férfi nyakát, majd azt kérdezte tőle:

– Hogy kerültem ide?

– Megmentettelek – válaszolta Cair, és Porter érzékelt valamit a hangjában: szándékos könnyedséget és szelídséget. És rájött, hogy a férfi úgy beszél hozzá, ahogyan valaki egy vad, ragadozó állathoz beszélne.

Porter sok minden volt már hosszú élete során, többek között ragadozó is. Vadász. Nem ez volt a természetes állapota, és nem is kedvelte különösebben, de még most is a Zárt Zónában tartózkodott, amit a Nihil uralt. Egy széthulló Nihil-hajón csukta be a szemét, és itt nyitotta ki. A leglogikusabb magyarázatnak az tűnt, hogy ez a Cair is a Nihil tagja. Dacára annak, hogy zenélt, és hogy nem kötözte meg őt.

Porter horkantott egyet, kicsit megrázta a férfit, és azt felelte:

– Szóval, megmentettél. Hogyan? Azon a hajón csakis a Nihil kalózái utaztak.

– Az az igazság, hogy néha szállítok nekik ezt-azt – vallotta be Cair.

Porter a fejét csóválva sziszegett.

– Viszont! – folytatta sietve Cair, és feltartotta mindkét karját, mintha megadná magát. A jobb keze fekete ötvözetből készült protézis volt. – Csak azért csinálom, hogy a dögdroidok békén hagyjanak, és szabadon mozoghassak. Az orruk előtt csempészkedek. Információt szállítok, különféle árucikkeket, néha eleven teremtményeket is, ami elég nehéz.

– Tudod, mi a nehéz? Elhinni a meséket – morogta Porter, és a szokásosnál is mogorvább volt, részben azért, mert sok mindent nem tudott, részben a sajtó válla miatt, és mert egyre erősebben izzott benne a harag. – El kellene hinnem, hogy véletlenül belém botlott valaki, aki nem tartozik a Nihilhez, de mégis nekik dolgozik, kirángatott a roncsból, és gondomat viselte, hogy felépüljek?

Cair a vállát megvonva válaszolt:

– Nem... nem olyan nehéz elhinni, ha bízol az Erőben.

Porter felnevetett, megint szorosabban fogta a férfi nyakát, és azt kérdezte:

– Az Erőben?

– Hadd mutassak valamit, öreg – kérte Cair, és elfordította a fejét, hogy Porter láthassa csillogó, barna szemét és mosolyra húzott száját.

Porter pár pillanatig mindent megtett, hogy haragosan meredjen abba a szempárba, és az Erőben kutatott jelek után, amelyek arról tanúskodtak, hogy a férfi csapdát állított neki. De csak tiszta szándékokat érzékelt, valamint némi félelmet és izgatottságot. Semmi mást.

Aztán arra gondolt, hogy nem jutott volna el idáig, ha néha nem vetette volna le magát sziklákról, akár átvitt értelemben, akár a szó szoros értelmében.

– Jól van – mondta végül, azzal gyors mozdulattal elengedte a férfit, tett egy lépést hátra, és mindkét kezét ökölbe szorította. Átjárta a tudat, hogy ő maga a penge. És vele van az Erő.

Cair a cimbalmot megkerülve a priccshez ment, amelyen az imént Porter feküdt. A másik oldalán kisebbfajta fémasz-

tal állt. Kihúzta a legfelső fiókot, és Porter megfeszítette az izmait, továbbá megidézte az Erőt arra az esetre, ha az ember fegyvert venne elő.

De nem történt semmi ilyesmi.

A fiatal férfi egy kardmarkolatot emelt ki a fiókból. Porter ráismert a saját kardjára, ami elgurult tőle Viess tábornok hajójának romba dőlt fedélzetén. Meglepetten bámulta a fegyverét, mialatt Cair feldobta, elkapta, majd felé nyújtotta.

– Nem sok Jedit ismerek – közölte aztán Cair. – De a Magból származom, és nem mindig éltem idekint. Nem mindig vergődtem a Nihil csapdájában. Tudom, mi az a fénykard, és felismerem a Jediket, még akkor is, ha nem viselnek köpenyt.

A szavai hallatán Porternek az az érzése támadt, hogy nagy súly nehezedik a vállára. Vett egy mély lélegzetet, és az Erővel a fénykardért nyúlt.

Cair elengedte a markolatot, ami átsiklott a helyiségen, majd Porter megfogta, és úgy érezte, évek teltek el azóta, hogy utoljára a kezében tartotta.

– Mikor találtál meg? – kérdezte fojtott hangon.

– Kicsivel több, mint egy hónapja – közölte Cair. – Egy darabig sztázisban voltál a sérüléseid miatt. És mert, őszintén szólva, a Nihil rémuralmának köszönhetően nem jutok hozzá a legjobb orvosi ellátáshoz. És így beletelt némi időbe, amíg biztonságos körülmények között kiderítettem, hol kaphatok megfelelő segítséget.

– Az a protézis elég jó minőségűnek tűnik – jegyezte meg Porter, holott kezdett hinni a kölyöknek.

– Hosszú történet – válaszolta Cair kissé elkomorodva, és párszor behajlította, illetve kiegyenesítette a műkeze ujjait. De aztán ismét Porterre irányította a figyelmét, tett felé egy lépést, és így folytatta: – Nézd, tudom, hogyan működik az Erő. Nem véletlenül vezetett el hozzád. Igyekszem segíteni a bajba jutottaknak. Nem vagyok képes arra, amire egy Jedi, de a hétköznapi emberek is sok mindent tehetnek.

– Tudom, láttam – dörögte Porter. Az elmúlt év során valóban sok mindent látott, jó és szörnyű dolgokat egyaránt.

– Te is segíthetnél – vetette fel Cair. – Értek a titkos akciók megszervezéséhez, a kémkedéshez és a csempészéshez, de keveset tudok a taktikáról, és a...

– Állj le! – szólt közbe Porter a fejét csóválva.

– De...

– Keress egy Rhil Dairo nevű embert és egy Belin nevű ugraught pilótát, akik szintén beszállítóként dolgoznak a Ni-hilnek. Ők majd segítenek neked.

– Ó... – sóhajtott Cair, és pislogott, mintha erősen törte volna a fejét valamin.

– Nem vagyok fogoly, ugye? – kérdezte ekkor Porter.

– Nem – erősítette meg Cair, és látszott rajta, hogy meglepődött.

– Akkor elmegyek. Hol van a holmim?

Cair az ágy melletti tárolóra mutatott.

– Ott van a csizmád, a derékszíjad és a kabátod.

Porter bólintott, mindenét felvette, majd elindult az egyetlen ajtó felé.

– Várj! – szólt utána Cair.

Porter nem törődött vele, csak még szorosabb fogást vett a kardmarkolaton. Szilárdnak és megbízhatónak érezte a fegyvert. És tudta, hová kell mennie.

De mielőtt megnyomta volna az ajtó nyitógombját, megállt, és a fejét oldalra fordítva megszólalt:

– Ha találkozol más Jedikkel, ha beszélsz velük, ne mondd el nekik, hogy találkoztál velem! Ne mondd el nekik, hogy életben vagyok!

– Miért ne? – kérdezte Cair megrökönyödve.

Porter összepréselte a száját, és a férfi szemébe nézett. A hiányzó szeme ki akart nyílni – a fantomérzet még ennyi idő elteltével is megmaradt. És a gondolat nyomán emlékezett magát, hogy be kell szereznie egy új szemtakarót.

– Nem akarom, hogy a keresésemre induljanak – válaszolta. – Ahová én megyek, oda nem követhetnek.

Azzal megnyomta a gombot, és az ajtó halkán surrogva besiklott a falba.

– Legalább a nevedet mondd meg! – kérte ekkor Cair. – Nem árulom el senkinek.

– Ó, hogyne – dűnnyögte Porter bólogatva, de azért azt felelte: – Porter Engle.

– Köszönöm. Viszlát, Porter Engle Jedi – búcsúzott Cair. – Ha az Erő velünk van, találkozunk még.

Porternek eszébe jutott, hogy elméletileg jó lett volna azt hallani, hogy valaki hisz az Erőben idekint, a Zárt Zónában, de már csak arra tudott gondolni, hogy hová megy. Hogy mi várja az út végén.

Viszlát, Porter Engle!

ELSŐ FEJEZET

CORUSCANT

Avar Kriss csendesen lépdelt a Jedi Templom folyosóján. Az egyik kezében kősörrel teli kerámiapalackot tartott, a másikban egy doboz keldovdiós tekerccset. Elzar Mann szállás helyéhez érve megállt, a hóna alá vette a palackot, és a hűvös fémajtóra tapasztotta a tenyerét.

A Templom legtöbb részében az Erő dala békésen, könnyedén áradt. Ez a hely sem volt kivétel. Avar kiterjesztette a tudatát, a barátját kereste, és megérezte, hogy odabent van. Kis mosoly játszott az ajkán, de mielőtt kopogott volna, az ajtó félresiklott. Elzar a szakállát vakargatta, de amint meglátta őt, leengedte a kezét, és megszólalt:

– Avar!

– Szia, Elzar! – köszönt Avar, majd kedvesen, várakozva mosolygott a férfire. – Holnap indulok.

– Tudom – felelte Elzar. Mindössze ennyit mondott, majd mozdulatlaná dermedve figyelt.

Avar várt, a társa szeme körüli ráncokat tanulmányozta, és észrevette, hogy az a szempár pislogás nélkül szegeződik rá. Elzar szakállá immár az egész állát elborította, de rövidebbre nyírta, mint annak idején Stellan a magáét. Csak a templomi öltözet legelső rétegét viselte – fehér ujjast és fehér nadrágot

–, a lábán pedig semmit. Amikor észrevette, hogy Avar lefelé néz, a vékony szőnyeghez dörzsölte a lábujjait.

– Bemehetek? – kérdezte Avar, és szíve szerint hozzátette volna, hogy *amikor utoljára elszakadtam tőled, rosszul csináltam. Nem akarok még egyszer nélküled elmenni. Nélkülünk.*

– Hát persze – válaszolta Elzar, azzal befelé hátrált, Avar pedig követte, és a hasának nyomta a péksüteményes dobozt.

– Ezt Tal-Iree-től hoztad? – kérdezte Elzar rekedtes hangon.

– Pontosan onnan, ahonnan régebben is – közölte Avar vigyorogva –, a Jadeite-negyedben vettem, a mellékutca végén.

– Hozok tányérokat – jelentette ki Elzar, és boldogan dúdolgatva odament a sarokban álló szekrényhez.

– És poharakat is! – szólt után Avar. Letette a kősort a padlóra, majd levette a csizmáját, és nem csak a köpenyét, hanem az öltözete legkülső, aranyszínű rétegét is. Rövid gondolkodás után a derékszíjától és a fénykardjától is megszabadult.

Hat hét telt el azóta, hogy visszatért a Nihil által megszállt úrból, és még nem szokta meg, hogy az előírással Jedi-öltözetet viselje. Ugyanakkor elfogadta, hogy a templomi egyenruha mit jelképez: azt, hogy a viselője a nagy egész része, egy fenséges szimfónia egyik dallama. Ezek után balszerencsésnek érezte, hogy ezen az új küldetésen nem viselheti. Mialatt Elzar mindig is utálta a hivatalos ruházatot, manapság minden egyes napon azt hordta. És igen, mindkettőjüknek alkalmazkodnia kellett.

Avar végül egyenes térdrel, a lábizmait és a bokaszalagjait megnyújtva lehajolt, és felvette a palackot.

– Három tekercset hoztál – mondta váratlanul Elzar.

Avar felkapta a fejét, és meglepetten pislogott. A férfi a pultnál állt, előtte két kistányér és két pohár volt egy sötét tálcán, és a nyitott dobozba bámult.

Avar nyelt egyet, és azt felelte:

– Amikor bementem a boltba, megrohantak az érzések. A levegőben ugyanazok az illatok szálltak, az étlap ugyanúgy nézett ki, a székek ugyanolyan kopottak voltak, és a tálalópult felett ugyanaz a régi festmény lógott. Gondolkodás nélkül rendeltem azt, amit mindig is, és amikor rájöttem a hibára, nem bírtam rávenni magam, hogy módosítsam a rendelést.

Elzar bólogatott, és mindhárom tekercset kitette a tálcára. Amikor Avar felé fordult, szomorúan mosolygott, és incselkedő stílusban megjegyezte:

– Látom, máris otthon érzed magad.

– Az itteni rendetlenség is ismerős – vágott vissza Avar, és szintén mosolygott.

Elzar szálláshelye ugyanolyan egyszerű volt, mint az összes többi a Templomban, azzal a kivétellel, hogy volt benne egy kisméretű asztal, egy meditációs platform, és minden beépített polcot apróbb-nagyobb tárgyak borítottak – főleg gépalkatrészek, számítógépek és adattáblák darabjai. Az egyetlen szék támlájáról lazán odahajított rongyok és ruhák lógtak. Avar odébb tolt a lábával egy droidok burkolólemezeiből álló halmot, és letelepedett a szőnyegre. Nekidőlt az ágynak, és mialatt Elzar csatlakozott hozzá, kihúzta a dugót a palackból, majd nyomban nekilátott, hogy italt töltsön mindkettőjüknek.

– Felhívítottad? – érdeklődött Elzar.

– Rózsaalma-lével – közölte Avar könnyed stílusban. Elsősorban ezt az üdítőféleséget keresve bolyongott a Jadeite-negyedben. Annak idején Stellan miatt hívtották fel a kősört, amikor még tizenöt évesek voltak, és szórakozni akartak. Nem azért, mert ő ellene volt az alkoholnak, hanem azért, hogy megédesítsék a máskülönben fanyar italt.

Megemelték egymás felé a poharukat, és ittak pár kortyot. Nem esett olyan jól, mint gyerekkorukban, valószínűleg azért, mert azóta oly sok mindenben mentek keresztül. Akkor

még fogalmuk sem volt, hogy mi vár rájuk. Ezt persze senki sem tudhatta előre, de Avar tizenéves korában azt hitte, hogy ő majd kivétel lesz. Hogy ő, Elzar és Stellan – mindhárman kivételek lesznek.

Bizonyos értelemben igaza lett.

Avar felvette az egyik diós tekercsot, és feltépte a sötétbarna kérget, hogy szemügyre vehesse a sűrű tésztát. Az asztal felé bökött az állával, és megjegyezte:

– Azok ott úgy néznek ki, mintha egy Sunvale-berendezés alkatrészei lennének.

– Különböző ötvözetekből készült árnyékolással kísérletezek – magyarázott Elzar. – És keresem a legrugalmasabb formát, hogy az eszközt a lehető legkönnyebben adaptálhassák a különféle típusú hajókhoz. A belső elemekhez, a vezetékekhez, a kódoló és kódtörő alkotóelemekhez nem nyúlok. Nem igazán értem azt, amit Avon és Keven terveztek az adatfeldolgozáshoz.

– Örülök, hogy segítesz – felelte Avar, azzal beleharapott a tekercsbe, és nekidőlt a férfi oldalának.

– Nem engedlek vissza a Viharfalhoz anélkül, hogy ne vigyél magaddal belőlem egy darabot – mormolta Elzar.

Az egyszerű, de megható szavak hallatán Avar majdnem félrenyelt.

Tudta, hogy milyen veszedelmes küldetésre vállalkozik. A Viharfalon átkeléshez szükséges technológiát egyelőre nem próbálták ki a gyakorlatban. Ő kapta a feladatot, hogy koordinálja a Jedik és a Köztársasági Védelmi Koalíció, a KVK munkáját annak érdekében, hogy kiderüljön, mennyire használható a berendezés, és hogy lebonyolítson néhány utat odavissza. Minden esély megvolt arra, hogy csupán egyszeri utazás lesz a dologból. A Viharfal mostanáig áthatolhatatlannak bizonyult. Avar jól tudta, hogy ő volt az első, akinek sikerült kimenekülnie a Zárt Zónából, de neki is csupán egy évnyi próbálkozás után.

– Amint sikerül kidolgozni az eljárást, már nem lesz olyan izgalmas – mondta megfontoltan. – Csak ide-oda ugrálunk, kimentjük a menekülni vágyókat, és készleteket viszünk Maz Kanata megbízottjainak. Talán még életben van odabent néhány Jedi, akik... – Elakadt a hangja, és nem fejezte be a mondatot. Porter Engle-re gondolt, aki feláldozta magát, hogy elterelje Viess tábornok, a Nihil egyik vezetőjének figyelmét, és lehetőséget teremtsen számára, hogy elmenekülhessen. Nehezére esett elképzelni, hogy Bardotta Pengéje meghalt. De még egy kivételes képességű Jedi sem élhette túl egy úrhajó megsemmisülését vagy az úr vákuumát.

Avar ivott egy kortyot a megédesített kősröből, hogy kiköppenjen a gyászos hangulatból.

– Több küldetést fogunk végrehajtani – mondta aztán. – Mindegyiknek más lesz a fontossági sorrendje és a célja. Mentőakciók és segélyszállítás.

– Jól hangzik. Úgy tűnik, fontos munkát fogtok végezni odakint – felelte Elzar, és a hangszíne elárulta, hogy mi az, amit nem mond ki: *Jobb munkát, mint én, aki az itteni politikával foglalkozom. Minden jobb annál, amit én csinálok.*

– Veszély, az Erő kísérleti alkalmazása, kétes szövetségek. Inkább ezek jellemzik – válaszolta Avar, és a szeme sarkából a férfire pillantva hozzátette: – Elzar Mannak való küldetés.

Elzar fintorgott, és megjegyezte:

– Jobb is, hogy a Coruscanton maradjok.

– Miért?

– Majdnem másfél éve dolgozom összekötőként a Jedi Tanács és a főkancellár között. Ha elmennék, megszakadnának a dolgok. A főkancellár bízik bennem.

– Elzar... – felelte Avar kissé rosszálló hangnemben. A társa válasza a szenátusnak vagy a közvéleménynek tökéletesen megfelelt. Talán egy másik Jedinek is. De neki nem.

Elzar sokáig hallgatott. Avar hallotta őt az Erőben. Az előző év szörnyű volt, sosem tudhatta, hogy hallja-e még egyszer a régi barátot, az ő megnyugtató hatású, ismerős dallamát. Az, hogy oly sokszor kereste hiába Elzart, megtanította neki, hogy mire van szüksége. Hogy kicsoda ő.

Felkapta a társa tekercsét, és kettétörte. A férfi szájához tartotta az egyik darabot, ő pedig szomorkásan mosolyogva beleharapott. Aztán, mialatt a falatot rágta, a belső világa felé fordult a figyelme.

Az életük más szakaszaiban olyan közel álltak egymáshoz, amilyen közel két értelmes lény csak állhat. Avar mindenki másnál jobban ismerte Elzart, és biztosan tudta, hogy tisztában van a kérdésére adandó válasszal. A férfi azt a változatot kereste, amit el akart mondani neki. Amit hajlandó volt mondani neki.

Réges-régen Elzar bármit elmondott volna neki. Őt kereste még akkor is, amikor ez a Jedik tanításai szerint helytelen volt. Avar még most is vágyott erre, ő, mennyire kívánta ezt... Túl sokáig tartotta távol magától a társát, éles szavakkal és tettekkel, mert rosszul értelmezte az önzés és a kötődés, a kötelesség és az érdem fogalmát. Most már értette, hogy az egész, aminek ő is része, semmit sem ér, ha Elzar nincsen benne.

Csak éppen most Elzar volt az, aki nem állt készen.

Avar felhúzta a lábát a mellkasához, és mindkét karjával átölelte. Számos hibát követett el, főleg a Csillagfény Jelzőállomás létezésének utolsó hónapjaiban. Engedett a haragja csábításának azt színlelve, hogy csak a munkáját végzi, már-már bosszúra szomjazott, és majdnem megadta magát a sötét oldal csábításának. A drengirekkel vívott harc után oly hangos volt a sötét oldal keltette lárma! Így aztán egyszerűen nem volt jelen a Csillagfény pusztulásakor, melynek során oly sokan haltak meg: civilek, a személyzet tagjai – mindenki. Az események után pedig, amikor a gyászoló és szerelmes Elzar Mann feléje nyújtotta a kezét, nem fogta meg, sőt, ellökte ma-

gától a férfit, és ott hagyta. Elszakadt tőle, elszakadt a köztársasági felségűrtől, és elszakadt saját magától.

Aztán, valahol a Zárt Zóna mélyén megtalálta magát. Elkezdett kapcsolatokat kiépíteni – Porter Engle-lel, Belinnel, a mogorva ugraught pilótával, Rhil Dairóval –, és amint újra másokkal dolgozott, ismét felfedezte a saját Erő-dalának dalamát.

Hazatért.

De még sok munka várt rá, és most arra készült, hogy veszélyekkel teli küldetést hajtson végre – és minden esély ellene szólt. Ezúttal nem válhatott el Elzartól harc nélkül. Szükségük volt egymásra. Így aztán úgy döntött, hogy feszegeti egy kicsit a dolgot.

– Azért, mert nem tudsz ismét szembenézni a Viharfallal?

Elzar lehunyta a szemét, és egy idegen talán nyugodtnak látta volna, de abból, hogy szoroson összehérsélt a száját és a halántékán rángatózott a bőr, Avar világosan látta, hogy a társa nehezen uralkodik magán.

– Mikor történt meg utoljára, hogy jól csináltam valamit?

– kérdezte végül Elzar.

Avar majdnem felhördült döbbenetében. A társa őt sosem hagyta cserben. Világosan megmondta Elzarnak, mennyire szüksége volt arra, hogy hallja az üzenetét. És Elzar azt is tudta, hogy ő jelentette számára a biztos pontot, még akkor is, amikor óriási távolság választotta el kettejüket egymástól. Igen, Elzar követett el hibákat, de hozzá hasonlóan hazatalált az Erőbe. Sokan adtak a véleményére, többek között maga a főkancellár és a Jedi Tanács tagjai. Bízta benne.

– Tudom – mondta halkán Elzar, mintha érzékelt volna, hogy mi jár Avar fejében. – Tudom, hogy néha képes vagyok problémákat megoldani. Konok vagyok, néha még hajthatatlan is. Ha akarok valamit, megtalálom a megoldást arra, hogy megkapjam. De ha valami félremegy... túl könnyen gyúlok haragra. Nem tudok uralkodni az érzéseimen.

– Érzéseid mindig is lesznek – felelte Avar, és megérintette a férfi térdét.

Elzar erre csak szótlánul hümmögött.

– Mindannyian sokat dolgoztunk az elmúlt két évben – tette hozzá Avar. – És valamennyien kudarcot vallottunk.

– De mindig felálltunk, és még elszántabban próbálkoztunk.

– Így van.

– És mi lesz, ha mindez nem lesz elég? Vannak dolgok, amiket nem lehet helyrehozni.

– Arról szól ez, amit a Csillagfényen tettél? – kérdezte Avar, és vett egy mély lélegzetet. – Ezt próbáltad elmondani nekem az Eiramon, amikor magamat hibáztattam a törtéteért, és nem hallgattalak meg. És ha... megtisztelnél azzal, hogy megint belefogsz, most végighallgatnálak.

– Egyre jobban megy – kezdte Elzar. – Az, hogy elfogadjam azt, ami történt. Ha nem tudnám elmondani neked, talán csak elfojtanám, magamba zárnám, és idővel megmérgezne. Bár a szavak leülepedtek bennem, mialatt messze jártál. Újra és újra átgondoltam az egészet, mígnem beletörődtem abba, ami történt. Amit viszont nem tudok elfogadni, az az, hogy újra megtörténhet. Az a harag, amit akkor éreztem, amikor végignéztem Veter nagymester kivégzését... és miután a... amikor a flotta... mi lesz, ha csak akkor tudok uralkodni magamon, amikor nincs semmi, aminek nekieshetnék? Amikor nincs semmi, amin kitombolhatnám magamat?

Avar gyengéden megszorította a társa térdét, Elzar pedig folytatta:

– Chancey Yarrow... A foglyunk volt, mert a Nihilnek dolgozott. De azon a napon azért küzdött, hogy helyrehozza a Csillagfényt, és én megöltem. Nem gondolkodtam, nem tévováztam... csak odavágtam. Az összes magyarázat gyenge lábakon áll. A sötétség váltotta ki belőlem. Nem az voltam,

akinek gondoltam magam, vagy aki lenni akartam. És ezért mindent elvesztettünk.

– Nem mindent – felelte Avar, közben a férfire nézett, és megdöbbenve fedezte fel, hogy könnyek csorognak az arcán. – Gyere ide – suttogta, és magához húzta a társát. Elzar átölelte a derekát, és ő megérezte, hogy könnyek árasztják el a szemét.

Avar tudta, hogy ezt kellett volna tenniük a Csillagfény pusztulása után – összekapaszkodni, és ölelni egymást. De akkor megint elutasította a férfit, és most alig tudta elhinni, hogy a társa eléggé bízott benne ahhoz, hogy ismét megpróbálja. Nem tudta biztosan, hogy megérdemli-e ezt a bizalmat.

A mindenkit megrázó esemény után elmenekült. De Elzar nem mondott le róla. Még amikor a Viharfalon túl járt, amikor rengeteg fényév választotta el őket, és ott volt az a sok félreértés, harag, kudarc, veszteség, a bánattal és küszködéssel teli év – nem is, több mint egy év –, Elzar akkor sem mondott le róla.

Avar tudta, ugyanolyan jól, mint ahogyan az Erőt ismerte, hogy Elzar Mann sosem fog lemondani róla. Még haragjában sem.

Ez a tudat valaha nyugtalanította volna. Azt hitte volna, hogy ez azt jelenti, hogy a kapcsolatuk túl korlátozott, túl önző. Egy zavaros érzelmekből, hormonok diktálta készletéből, és a lázadás iránti vágyból összeálló kötődés.

Ma már nem hitt ebben. Amikor Elzar felvette vele a kapcsolatot oly hatalmas távolságból, a Viharfalon keresztül, Avar elsöprő erejű, felmérhetetlen hitet érzékelt a hangjában. Elzar hitt benne. Az Erőben. A reményben.

És az, hogy ő átadta magát ennek az egésznek, erősebbé tette. Erősebbé tette az, hogy felismerte és elfogadta, hogy szerelmes Elzar Mannba.

De félt attól, hogy ha ezt most megmondja neki, akkor ezúttal Elzar lesz az, aki elmenekül.

– Stellan... – kezdte Elzar, de elhallgatott. Avar nem sürgette, adott neki időt, hogy összeszedje magát. Halkan lélegzett, és a szívverése ritmusára, gyengéden ütögette a férfi vállát az ujjaival. Elzar végül megszólalt: – Stellan azt javasolná, hogy rendezzem a dolgaimat saját magammal és az Erővel. És biztatna, hogy beszéljek a Tanáccsal. Hogy a tanácstagoktól kérjek segítséget és támogatást.

– Így van – helyeselt Avar, nem törődve azzal, hogy ő maga számos dolgot nem beszélt meg a nagymesterekkel.

– Hiányzik Stellan. A többiek is. De ő különösen.

– Nekem is – suttogta Avar, és elszorult a torka.

Elzar mocorogni kezdett, majd addig helyezkedett, amíg a padlón nem feküdt, a fejét Avar combján nyugtatva. Avar gyengéden simogatta a férfi haját és könnyektől nedves szakállát. Elzar arról beszélt, hogy milyen volt az a dermesztő iszonyodás, ami a tette miatt szállta meg, és a bénító félelem, amit az állomáson szabadjára engedett névtelenek okoztak. Beszélt a Csillagfény végső, szörnyű óráiról, és a Stellannel közös, utolsó pillanatokról. És beszélt arról, hogy odavezette a KVK flottáját a Viharfalhoz, aztán tehetetlenül végignézte, hogy oly sokan életüket veszítik. Megint. Beszélt arról, hogy tudja, mennyire önző dolog volt a részéről az, hogy annyira vissza akarta kapni Avart, hogy hallania kellett a hangját.

Avar csak hallgatta a társát. Hallgatta a hangját és a dalmát az Erőben. És a nevét suttogta, valahányszor a férfinak erre volt szüksége.

Reggel a padlón ébredtek fel, kábán és könnyektől nedves arccal. Egymásra nevettek, és megittak együtt egy kafot. Avar továbbra is fáradtnak látta a társát. És ugyanazt a félelmet, illetve haragot érzékelte felőle, amit saját maga is érzett. De sokkal jobb lett a helyzet. Tudták, hogy együtt, összefogva képesek lesznek végigcsinálni. Végig fogják csinálni.

Amikor Avar az ajtó felé indult, Elzar elkapta a kezét, és azt mondta:

– Valahányszor visszatérsz a Viharfalon túlról, küldj üzenetet!

Avar két kézre fogta a férfi arcát, és megsimogatta szakállas állát.

– Úgy lesz, ígérem – felelte mosolyogva.

Aztán pár pillanatig közvetlen közlelről néztek egymás szemébe, és egyszerre lélegeztek. Avar a társát kereste az Erőben, és kihallotta a dallamát a szimfóniából. És érzékelte, hogy Elzar is felé nyúl. A kapcsolat korántsem volt olyan erős, mint valaha. De jó volt. Egy új kezdetnek érződött.

Aztán, ugyanabban a pillanatban mindketten elfordultak, és mindkét Jedi-mester indult, hogy visszatérjen a munkájához.

MÁSODIK FEJEZET

ZÁRT ZÓNA, NORISYN

Marchion Ro már hosszú ideje unatkozott.

Unatkozott, fáradt volt, és dühös. Időről időre adódott valamiféle gonosz eset, aminek legalábbis örömmel kellett volna eltöltenie őt, néha pedig megcsavart egy-egy régebben bedöfött kést, hogy érezze az elégedettség gyenge visszhangját.

A dolgok, amelyek valaha fellelkesítették, mostanra egyszerű rutinfeladatokká váltak.

De ez... *ez* érdekesnek ígérkezett.

A bárka orrában állt, fél kezét a korláton nyugtatva. A hajó kis magasságban lebegett a felszín felett, ami tele volt embermagasságú kristályokkal. A holdnak ezt az egész oldalát kristályfarmmá formálták, nyers hestaltot és mesterséges kyberkristályokat állítottak elő itt, hatalmas területeken. A holdon immár több mint egy éve szürke és piros fraktáلالakzatok csillogtak. A kristályokat minden hónapban begyűjtötték, elszállították a Villámcsapás-űrállomásra, ahol beépítették őket dr. Mkampa energiatermelő rendszerébe – amiből a Viharfal az energiát kapta.

Hideg volt idelent, a Norisyn napjának halványkék fényében, de Rót ez nem zavarta. Sokkal rosszabb körülményeket is megtapasztalt már. Mi volt egy kis csípős levegő egy férfinak,

aki pusztá kézzel harcolt lylekek ellen, és átnavigált a Fátyolon, egy férfinak, aki térdre kényszerítette a Köztársaságot, és gondoskodott róla, hogy ne is tudjon felállni?

Mozdulatlanul, néma csendben állt, mint a prédát leső ragadozó, fekete szemét a bárka alatti kristályokra szegezte.

– Gyönyörű – jegyezte meg a mellette álló evereni asszony. Ro nem válaszolt neki.

– Még sosem láttam ehhez foghatót – folytatta az asszony álmélkodva –, és ezt az egészszet neked építették.

Ro már régóta hallotta a hangját, ami az apjáéhoz képest kevesebb haragot és ingerültséget hordozott. De az asszony csak az utóbbi időben kezdett megjelenni. Rendszerint idősebbnek látszott nála, hosszú, fekete hajába az öreg everenikre jellemző, vörös sávok vegyültek. Hófehér ruhát viselt. A bőre sötétszürkében játszott, a szájában hegyes fogak sorakoztak, és nagy, fekete szeme ugyanolyan lélektelen volt, mint Róé. Néha vér csordogált a szájából.

Az asszony jelenés volt csupán, az everenik azon képességének – vagy átkának – terméke, melynek révén néha látták az őseiket. De Marchion Ro, ha rajta múlt, inkább nem beszélt a holtakkal.

Ro áthajolt a korláton, majd hanyag mozdulattal megnyomta az indítógombot. A hajtómű halkán zúgott, ő pedig kicsivel odébb vitte a bárkát, hogy az árnyéka ne azokra a kristályokra vetüljön, amiket éppen tanulmányozott.

Néhány nappal korábban a titkára, Thaya Ferr arról tájékoztatta, hogy ismeretlen fertőzés terjed itt, a Norisyn ötödik holdján lévő kristályfarmon. Az eredetét illetően még elméletek sem léteztek, mivel a kristályokat felügyelő munkások egyik pillanatról a másikra nem jelentkeztek többé, és nem küldtek jelentéseket. Az utolsó szállítmányért érkező hajó leszállt a holdon, és nem távozott. Dr. Mkampa máris jelezte, hogy nem kapott utánpótlást, márpedig azonnal szüksége van

rá, mert a bazaltágy nyomása és a berendezései működése révén a kristályok rendszeresen megrepednek és használhatatlanná válnak. A panasz végigfutott a megfelelő csatornákon, mígnem megérkezett Thayához, és Ro kész volt elismerni magában, hogy a dolgok simábban mennek azóta, mióta Ghirra Starros átalakította a Nihil szervezeti felépítését. De persze inkább kikaparta volna a saját szemét, minthogy ezt nyíltan kimondja másvalaki előtt. Thaya több lehetőséget is felkínált arra nézve, hogy kit küldjenek kivizsgálni az esetet, de Ro, mint az utóbbi időben oly gyakran, akkor is pont unatkozott.

– Én magam megyek – mondta, és ennyi volt.

A *Gaze Electric* a hold körül keringett, egy hosszúkás, sötét foltnak látszott az égbolton. Ro komppal ereszkedett le a felszínre, majd az üres lakóépületek közelében lefoglalta magának ezt a teherbárkát. A gép fel volt szerelve a hestalt és a mesterséges kyber levágására és felemelésére szolgáló lézerfűrészekkel és csörlőkkel. A telepen nyoma sem volt élőlényeknek, a járművek elhagyatottan álltak. Némelyik épületen fekete égésnyomok sötétlettek – sugárnyalábok találatait jelezték –, de egy holttestet sem lehetett látni. *Talán egyszerű fogolyszökés történt* – vélte magában Ro. Vagy talán nem is történt baj, de a munkások elmenekültek. Ez azonban nem tűnt logikusnak. Ha lázadók, antinihilisták, netán Jedik jelentek volna meg a holdon, ők csak a kristálykészítő eszközöket semmisítették volna meg, amiket először is meg kellett volna találniuk. Az, hogy az Erőtől megtámogatott Jedik véletlenül találjanak rá a holdra, felettébb valószínűtlennek tűnt. És ebben az esetben nem csak néhány nyavalyás munkást szabadítottak volna ki, hanem megsemmisítették volna az egész termést.

Ro belátta, hogy a termelés így is komoly zavart fog szenvedni, de minél tovább tanulmányozta a problémát, annál kevésbé zavarta a várható veszteség. Inkább a hihetetlen lehetőségekre összpontosított.

– Onnan indult ki – mondta az evereni szellem, és a vész epicentrumára mutatott.

A környéken lévő kristályok fele csillogott a kék nap fényében, a többi matt volt, szürke, beteg.

A szürkés-fehér por a látszat szerint egyetlen pontból indulva terjedt szét, és mindent elpusztított, ami az útjába került. Valami újjá változtatta a hestaltpengéket és a kyberoszlopokat. Halottá. Valamivé, amiből hiányzott az energia és az élet.

A vész ugyanakkor nem korlátozódott magukra a kristályokra. Elborította a hold felszínére terített, szemcsés ásványokat is, amelyekből a kristályok kinőttek. És a láthatár felé, ahol a farmot a helyi tundra váltotta fel, a szürke enyészet a füvet is elpusztította, de még a földet is ellepte.

Ro a mező széléhez vezette a bárkát, közben végig a pusztítás nyomait figyelte.

– Meglehetősen békés – állapította meg az idős evereni asszony. Ro tudta a nevét, de nem óhajtott leereszkedni odáig, hogy felidézze magában. – Mit gondolsz, meglelhetjük a szabadságot a békében?

Ro a fogait csikorgatva küzdött, hogy ne válaszoljon a jelenésnek. Megkerülte a bárkával a kicsi telepet, és azt látta, hogy a vész a lakóépületeket is elérte. A növények megkövült vázakká és porrá változtak, a barakkok fél-organikus falai csak kicsivel voltak jobb állapotban. Egyedül az acél és műanyag elemek tűntek sértetlennek, de már azokon is látszottak a külső behatás nyomai. *Vagy nem is behatás, hanem fertőzés?* – tette föl magában Ro.

– Erre azt kellene válaszolnod, hogy csak a halálban leljük meg a békét, kicsi evereni – mondta mosolyogva az idős asszony. – De te sosem csinálod azt, amit kellene, nem igaz?

Ro a szellem derűs tekintetével nem törődve visszafordította a bárkát a fertőzött terület közepe felé. Lejebb ereszkedett a géppel, mígnem meglátta a tükörképét egy kyberkristály

egyik sík lapján, és ekkor megállította a hajót. Mindkét kezét a korlátra tette, és figyelt. Tanulmányozott. Várt.

El kellett ismernie, hogy a mesterséges kyberek gyönyörűek. Ha hajlandó lett volna szóba állni a holtakkal, ezt megmondta volna az ősének. Kék, zöld és piros árnyalatok derengtek a kristályok füstüveghez hasonló falain. Ám a vész már ide is elért. Az egyik magas kristály alapját vékony, szürke erek hálózta be. Ro lassan, halkán lélegezve figyelt és várt.

A maga végtelen csendességében hallani vélte, hogy az a valami felzabálja a kristályt.

A kék nap a Norisyn bolygó mögé bújt, és Ro tovább figyelt.

Az égen megjelentek a csillagok, sötétség ereszkedett a kristályfarmra, és Ro továbbra sem mozdult. Pislogott, egyenletes iramban lélegzett, de nem tett semmi mást.

A mellette álló, halott evereni még csak nem is pislogott – neki nem kellett.

A rövid éjszaka folyamán Marchion Ro ott áll rég halott ükanyja szelleme mellett, és együtt figyelték, hogy a gyilkos enyészet végigkúszik a mesterséges kyberen.

Amikor a hajnal első, fehér fénye megjelent a láthatáron, az asszony megszólalt:

– A kybert gyorsabban zabálja fel, mint a hestaltot. A füvet és a barakkok organikus eredetű ablakait gyorsabban emészti el, mint az ötvözetből készült kereteket. Azon töprengenek...

Ro résnyire vonta a szemét az egyre erősödő fényben, és tovább figyelte, hogy a fertőzés hogyan terjed felfelé a kristályosság, függőleges oldalán.

– Azon töprengenek... – mormolta ismét az evereni asszony, és nekidőlt a bárka korlátjának.

Marchion Ro aktiválta az adóvevőjét, és beszélni kezdett:

– Thaya, küldj le ide valakit hússal, az első három tárggyal, amit bele tudsz dobni egy zsákba, több különféle típusú

kézifegyverrel, valamint azzal a háromlábú tookamacskával, amit Bas Ear'lasr tart a hajóm hangárjában.

– Igenis, Szem, máris – válaszolta Thaya azonnal.

Nem kellett sok idő, és a *Gaze Electric*ről induló komp megérkezett a farm széléhez. Ro odavezette hozzá a bárkát, és leeresztette a létrát a komp tetejére. Aztán utasította a holmit szállító kalózt, hogy jöjjön ki a felső személyi zsilipen, és másszon fel a bárkára.

Egy-két perccel később egy férfi, akinek Ro még sosem szentelte a figyelmét – és most sem akarta különösebben –, megérkezett a bárkára egy zsákkal, amit rögtön ledobott a fedélzetre, míg egy másik, kisebb zsákot továbbra is a vállán tartott. Az utóbbiban valami folyamatosan nyávogott és fűjt, továbbá apró karmok lyuggatták át a szövetét újra és újra.

Ro megragadta a zsákot, kitartotta oldalra, a korláton túlra, és egyszerűen kiöntötte belőle a tookamacskát.

Az állat felvisített, és bár ügyesen landolt a három lábán, a karmai lesiklottak egy kristály sima oldaláról, így lejjebb csúszott, mígnem leért a felszint borító ásványágyra. Vagy legalábbis arra, ami megmaradt belőle a sűrű vész támadása után.

Ro szótlánul figyelte a tookamacskát, ami a tönkrement kristályokat kerülgetve mozgott. Hosszú fülét hegyezve, a környék egyetlen hangforrása felé tartott, ami nem más volt, mint a bárka zúgó hajtóműve.

– Mi ez? – kérdezte a kalóz, és szégyenletes módon félelem érződött a hangján. Tetoválásokkal teli, ember férfi volt, akinek az arcát nagy, világoskék szemet ábrázoló kép díszítette.

Túlkompenzáció – állapította meg magában Ro megvetően. Ahelyett, hogy utasította volna a férfit, hogy zúdítsa a másik zsák tartalmát a felszínre, hegyes fogait kivillantva rávigyorgott.

– Egy kísérlet – közölte vele, és a korláthoz lökte a kalózt. Rögtön ezután az öklével gyomorszájon vágta, amivel min-

den levegőt kipréselt a tüdejéből, majd egy újabb lökéssel áttaszította a korlátot.

A férfi hangos puffanással ért földet, és felnyögött. Ro lemosolygott rá.

Az idős evereni asszony sóhajtott, és nekidőlt Ro vállának. Ro semmit sem érzett, mialatt felhívta a kompot, és utasította a pilótát, hogy térjen vissza a *Gaze*-re.

Aztán ismét csak figyelt, mit sem törődve az embere kiáltásaival és panaszaival, és a tookamacska nyávogását is elengedte a füle mellett. A lila csíkokkal tarkított bundájú, apró állat halt meg elsőnek. A vész nem gyorsan pusztította el, de nem is abban a lassan kúszó halálban volt része, mint a mesterséges kybernek.

Az ember felmászott a kristályoszlopokra, és a telep felé futott. De már nem menekülhetett. Megfertőződött, és a komp már messze járt. A férfi átkokat szórt Róra és a földre köpködött, miközben az enyészettől sújtott kristályok recsege összeomlottak alatta. És csak a következő, rövid éjszaka megérkezésekor halt meg, amikor a fertőzés elérte a mellkasát, és porrá változtatta a tüdejét.

A folyamat oly lassú volt. Oly kínokkal teli. A hatása olyan yira...

– Ismerős – suttozta a szellem. – A rombolók gyilkolnak így.

Marchion Ro nem beszélt a holtakkal, de néha meghallgatta őket.